

Catalunya plural

“Els udols dels uns i els lladrucs dels altres no s’han esperat ni a les mínimes cortesies del protocol democràtic. Per als uns i altres, la pàtria gran o la més petita estan en perill. La identitat, la genuïna, en un i altre dels casos, tenen el risc, l’amenaça, vaja, la seguretat, d’una desaparició certa, imminent”

Què fa possible que un Govern d’esquerra i catalanista desferme els vells, arnats i anacrònics esperits de la croada nacionalista espanyola? Quines ànsies de revenja, amb resurrecció de la *kale borroka* del blaverisme valencià, suscita en la dreta de sempre?

No cal aclarir que són preguntes evidents, amb respostes també evidents. Un nacionalisme reclòs al seu àmbit territorial, provincianitzat i esclerotitzat en dues dècades de govern, havia estat “acceptat” per un *establishment* espanyol que es limitava a *conllevarse* amb una singularitat subalterna, capaç d’identificar-se amb el país o d’identificar el país amb la persona i la seua organització. Un nacionalisme espanyol que, les de la *conllevarcia* orteguiana, preferia l’excepció mentre no amenacés les estabilitats bàsiques, les dels interessos de *l’argent comptant*. I tots satisfets, i el nòvio més, com volia el descarat autor de *l’Espill*.

I això s’ha acabat des del 16 de novembre del 2003.

Els udols dels uns i els lladrucs dels altres no s’han esperat ni a les mínimes cortesies del protocol democràtic. Per als uns i altres, la pàtria gran o la més petita estan en perill. La identitat, la genuïna, en un i altre dels casos, tenen el risc, l’amenaça, vaja, la seguretat, d’una desaparició certa, imminent.

Tot perquè la ciutadania, d’acord amb la Constitució, l’Estatut i les lleis –per cert, restrictives–, ha expressat la seua voluntat de canvi, la urgència de la renovació, la necessitat d’obrir finestres per on entre l’aire net de la transparència i s’obliden els foscos passadissos de les “negociacions” i els negocis. Tot tan normal com canviar un govern perquè un altre assage de fer conviure noves necessitats i nous objectius d’una societat més dinàmica que les estructures polítiques que la governaven. Vaja, estricta lògica democràtica.

Han alçat host contra uns resultats inequívocs de la voluntat ciutadana. A Madrid i a Barcelona, al PP i el seu Govern agònic, i a CiU. Comiat ben trist en un cas, pels serveis a la democràcia a Catalunya i a Espanya de Jordi Pujol. I ben adequat per a qui ha acceptat des d’una aspiració imperial tan patètica com la del rei savi de Castella ser una franquícia de Bush i la seua administració, que és el cas d’Aznar.

El Govern Maragall, d’esquerra i catalanista, plural com la societat que li atorga la confiança, és el primer Govern laic, no *beat* en el sentit dialectal de la comarca de l’autor, amb l’excepció de les atzaroses circumstàncies del parèntesi republicà dels anys trenta del segle passat.

I ha canviat l’agenda política espanyola, finalment. Entre la trencadissa i les topades de moltons d’Ibarretxe i Aznar, la tranquil·la proposta d’un nou equilibri estatal. I això fa mal als separatistes... espanyols! Tant, que Aznar, la cèl·lula mediàtica monclovita, i portaveus tan espill de virtuts com l’exhonorable Zaplana, s’han afanyat a condemnar el *nasciturus*, en greu oblit de les que preconitzen com a virtuts pròpies. És clar que, acostumats al *todo vale*, o a repartir-se el pollastre, acusen els altres d’allò que ells mateixos fan, han fet, i volen fer.

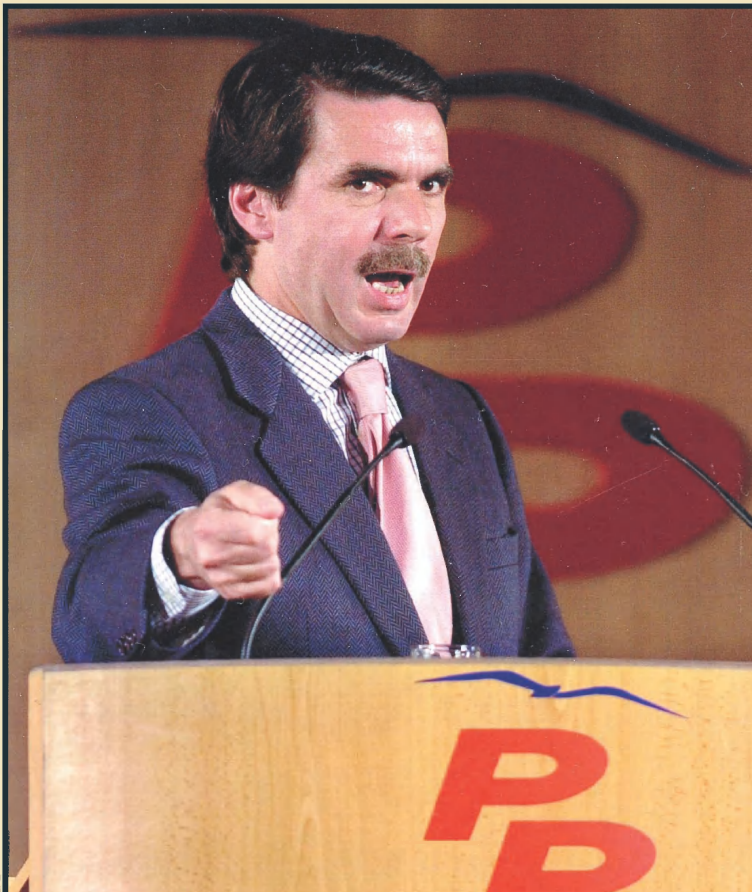
I per no perdre temps, que les eleccions s’acosten al febrer o març, ens encolomen decrets que converteixen els valencians en poliglots de la pròpia llengua, a la manera del sant indígena, dominicà inflammat i taumaturg. O, en lloc de reconèixer, els de l’udol i els del lladruc, que l’esperpent de pacte financer del 2001 ha fet fallida –no així el suport de CiU al PP a Madrid, i del PP a Barcelona fins la fallida dels uns i dels altres el 16 de novembre– ens

amenacen a tots, fins i tot a la comunitat de Madrid, amb els pitjors dels desastres. Perquè la cosa tindria gràcia si no fóra tan perversa: els ciutadans madrilenys també són víctimes d’un sistema neocentralista i bèstia que els condemna a pagar més impostos, per serveis més cars quan no inexistents. Ves per on!

És clar que centrifugant deute, camuflant comptes, i sacralitzant estabilitats pressupostàries, algú que no seran ni els uns ni els altres, ni Aznar ni Mas, pagaran els plats trencats. És a dir, Maragall i Zapatero.

Els indígenes locals, valencians honorables i no de la dreta de sempre, ja han ressuscitat els espantalls d’Abril, Attard i altra confraria. El crèdit inicial, ingènuament atorgat per una intel·lectualitat farta de la imbecilitat, ha fet fallida. No hi ha pacte ni acadèmia que pugui remeiar-ho. Una intransigent del PSUC –Manolo Vázquez, malaguanyat i enyorat *dixit*– ha

La croada del Govern espanyol contra el nou executiu català no s'ha fet esperar. Encara no havien pres possessió dels càrrecs els diversos consellers que el president espanyol, José María Aznar, i el ministre de Treball i portaveu, Eduardo Zaplana, ja han criticat obertament el pacte entre PSC, ERC i ICV. A sota, a la dreta, Pasqual Maragall i José Montilla celebren amb simpatitzants socialistes l'accés al Palau de la Generalitat.

reobert la iniqua batalla, i no cal ser batxiller per saber que són els mateixos de sempre, els d'ara, i les complicitats conegudes.

I saben el que es fan. Catalunya és la primera passa perquè l'Espanya real, com és, pugui ser una casa confortable per a tots els seus pobles. Allò de la pell de brau, que potser no han llegit en la intimitat, i no cal dir-ho encara manys en públic, però que saben que és la seua amenaça, la d'ells, els *castizos* i imperials, que no tenen res a veure amb les seues víctimes: els ciutadans de tot arreu de l'estat, començant pels de Madrid, sense poder tenir casa, sense serveis adequats de salut pública, sense escoles, sense treball estable. Sense els mínims, vol dir-se, a què tenen, tenim, dret constitucional i estatutari tots, i que, segons que sembla, el Govern català d'esquerra i catalanista vol, una vegada més (?) amenaçar.

Saben, també, que la transparència amb què s'han fet les primeres passes de l'alternança catalana amenaça amb una nova alternança a l'estat, que el volien propi i exclusiu, i que,

ves per on, és de tots. Una possible casa confortable per a pobles diversos, solidaris per història i capaços de més cohesió que la que diuen assegurar els qui sempre han exclòs, començant pels qui, diuen també, més propis.

Refer, o, millor encara, establir les relacions normals entre ciutadanes que comparteixen espai, llengua, cultura i una ampla tradició és exigència que fem als nous responsables de la governació de Catalunya, i els novells de la de València. Enfront del recel, claredat. I reconeixement dels interessos, com dels sentiments. Aigua, infraestructures, en una competència cooperativa, que ens tornen a enllaçar amb l'Europa de sempre, començant per la Mediterrània. Es tracta de la realitat, i alhora de la supervivència, enfront dels atacs anacrònics. S'ha tancat una pàgina, se n'obre una de nova, i tots podem escriure-hi.

Ricard Pérez Casado és diputat socialista per València a les Corts Generals